

PL

PL

PL

Bruksela, dnia 1.2.2010 r.

Wytyczne¹

Zastosowanie rozporządzenia w sprawie wzajemnego uznawania do broni i broni palnej

1. WPROWADZENIE

Celem niniejszego dokumentu jest zapewnienie „przyjaznych użytkownikowi” wytycznych na temat zastosowania rozporządzenia (WE) nr 764/2008² („rozporządzenie w sprawie wzajemnego uznawania” lub „rozporządzenie”) do broni i broni palnej. Zostanie on uaktualniony w celu odzwierciedlenia doświadczeń państw członkowskich, organów i przedsiębiorstw oraz przekazanych przez te podmioty informacji.

Produkty, których niniejszy dokument w szczególności dotyczy, obejmują:

- broń palną, która oznacza każdą przenośną broń lufową, która miota, jest przeznaczona do miotania lub może być przystosowana do miotania jednego lub większej liczby pocisków w wyniku działania materiału wybuchowego, o ile broń ta nie jest wyłączona z zakresu tej definicji z jednego z powodów wymienionych w części III załącznika I do dyrektywy 2008/51/WE³. Do celów tej dyrektywy przedmiot uznaje się za dający się przystosować do miotania jednego lub wielu pocisków w wyniku działania materiału wybuchowego, jeżeli:
 - ma wygląd broni palnej, i
 - ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może być łatwo przerobiony we wspomnianym celu;

¹ Niniejszy dokument nie jest prawnie wiążący. Komisja Europejska, ani żadna osoba działająca w jej imieniu, nie ponoszą odpowiedzialności za sposób wykorzystania informacji zawartych w niniejszej publikacji ani za jakiegokolwiek błędy, które mogą w niej wystąpić pomimo starannego przygotowania i sprawdzenia. Niniejsze wytyczne niekoniecznie muszą odzwierciedlać poglądy lub stanowisko Komisji Europejskiej.

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 764/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające procedury dotyczące stosowania niektórych krajowych przepisów technicznych do produktów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim oraz uchylające decyzję nr 3052/95/WE, Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 21.

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni, Dz.U. L 179 z 8.7.2008, s. 5.

- broń inną niż broń palna zgodnie z definicją zawartą w prawodawstwie krajowym państw członkowskich.

Przemieszczanie amunicji jest zharmonizowane na mocy dyrektyw 91/477/EWG⁴ i 2008/51/WE wraz z dyrektywą 93/15/EWG. Przepisy dotyczące wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego są uwzględnione w dyrektywie 93/15/EWG⁵, ale w 11 państwach członkowskich kontrola nad samą amunicją podlega przepisom ustanowionym w konwencji CIP⁶.

2. ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 764/2008 W SPRAWIE WZAJEMNEGO UZNAWANIA

Rozporządzenie ma zastosowanie do decyzji administracyjnych skierowanych do podmiotów gospodarczych na podstawie przepisu technicznego w odniesieniu do jakichkolwiek produktów wprowadzanych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim, w przypadku gdy decyzja taka będzie miała jeden z następujących bezpośrednich lub pośrednich skutków: zakaz wprowadzania do obrotu, modyfikację, przeprowadzenie dodatkowych badań lub wycofanie produktu (art. 2 ust. 1). Każdy organ mający zamiar podjąć taką decyzję musi spełniać wymogi proceduralne określone w rozporządzeniu.

Rozporządzenie będzie miało zastosowanie w przypadku spełnienia wszystkich następujących warunków:

2.1. (Planowana) decyzja administracyjna musi dotyczyć produktu wprowadzonego legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim

Zasada wzajemnego uznawania ma zastosowanie w przypadku, gdy produkt wprowadzony legalnie do obrotu w jednym państwie członkowskim wprowadza się do obrotu w innym państwie członkowskim. Zgodnie z nią państwo członkowskie nie może zakazać sprzedaży na swoim terytorium produktów, które zostały wprowadzone legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim, nawet jeżeli te produkty zostały wytworzone zgodnie z innymi przepisami technicznymi. Rozporządzenie reguluje zarówno rzeczywiste, jak i potencjalne przypadki odmowy wzajemnego uznania. Każde państwo członkowskie mające zamiar zakazać dostępu do swojego rynku powinno zatem stosować się do procedury określonej w art. 6.

2.2. (Planowana) decyzja administracyjna musi dotyczyć produktu niepodlegającego zharmonizowanemu prawu UE

Rozporządzenie funkcjonuje w obszarze niezharmonizowanym w odniesieniu do produktów, w przypadku których brak jest harmonizacji przepisów na szczeblu UE, lub w odniesieniu do ich aspektów nieobjętych częścią harmonizacją.

⁴ Dyrektywa Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni, Dz.U. L 256 z 13.9.1991, s. 51.

⁵ Dyrektywa Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, Dz.U. L 121 z 15.5.1993, s. 20.

⁶ Przepisy przyjęte przez Commission Internationale Permanente pour l'Epreuve des Armes à Feu Portatives — Ständige Internationale Kommission für die Prüfung von Handfeuerwaffen — Stałą Międzynarodową Komisję ds. Kontroli Broni Strzeleckiej. Zob. <http://www.cip-bp.org/>.

2.3. (Planowana) decyzja administracyjna musi być skierowana do podmiotu gospodarczego

Zakres zastosowania rozporządzenia nie obejmuje żadnej ograniczającej decyzji podjętej przez organ krajowy i skierowanej do jakiejkolwiek osoby fizycznej lub prawnej niebędącej podmiotem gospodarczym.

2.4. (Planowana) decyzja administracyjna musi się opierać na przepisie technicznym

Zgodnie z rozporządzeniem⁷ przepis techniczny oznacza dowolny przepis ustawy, rozporządzenia lub inny przepis administracyjny państwa członkowskiego, niezharmonizowany na poziomie UE:

1) który zakazuje wprowadzania do obrotu na jego terytorium produktu lub rodzaju produktu wprowadzonego legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim lub z którym zgodność jest obowiązkowa, w przypadku gdy produkt jest wprowadzany do obrotu na terytorium państwa członkowskiego, w którym podejmuje się decyzję administracyjną lub w którym taka decyzja ma zostać podjęta; oraz

2) który określa wymagane cechy danego produktu lub rodzaju produktu, takie jak poziom jakości, właściwości użytkowe lub bezpieczeństwo lub rozmiar, w tym wymagania dotyczące nazwy, pod jaką jest sprzedawany, terminologii, symboli, badań i metod badania, opakowania, oznakowania lub etykietowania; lub

3) który określa inne wymagania dotyczące produktu lub rodzaju produktu służące ochronie konsumentów lub środowiska i wpływające na cykl życia produktu po wprowadzeniu go do obrotu, takie jak warunki użytkowania, recykling, ponowne użycie lub usuwanie, w przypadku gdy takie warunki mogą mieć istotny wpływ na skład, charakter lub wprowadzenie do obrotu produktu lub rodzaju produktu.

2.5. (Planowana) decyzja administracyjna musi mieć jeden z przedstawionych poniżej bezpośrednich lub pośrednich skutków:

- (a) zakaz wprowadzania do obrotu danego produktu lub rodzaju produktu;
- (b) modyfikacja lub przeprowadzenie dodatkowych badań tego produktu lub rodzaju produktu, zanim będzie on mógł zostać wprowadzony do obrotu lub utrzymany na rynku;
- (c) wycofanie tego produktu lub rodzaju produktu z rynku.

Każda (planowana) decyzja administracyjna musi zostać podjęta zgodnie z rozporządzeniem⁸.

⁷ Art. 2 ust. 2 rozporządzenia.

⁸ Art. 2 ust. 1 rozporządzenia.

3. ZASTOSOWANIE ROZPORZĄDZENIA W SPRAWIE WZAJEMNEGO UZNAWANIA DO BRONI I BRONI PALNEJ

Rozporządzenie w sprawie wzajemnego uznawania powinno mieć zastosowanie do broni i broni palnej tylko wtedy, gdy spełnione są wszystkie warunki określone w pkt. 3.1-3.4:

3.1. (Planowana) decyzja administracyjna musi dotyczyć broni lub broni palnej wprowadzonej legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim

Rozporządzenie powinno mieć zastosowanie wyłącznie do broni i broni palnej wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim (art. 2 ust. 1). Oznacza to, że broń lub broń palna, która nie została wcześniej wprowadzona do obrotu na terytorium UE, nie jest objęta zakresem zastosowania rozporządzenia. W przypadku broni, o której mowa powyżej, konieczne będzie zastosowanie się do wszystkich przepisów technicznych obowiązujących w państwie członkowskim, w którym jest ona po raz pierwszy wprowadzana do obrotu na terytorium UE.

Niektóre rodzaje broni palnej nie mogą być legalnie wprowadzone do obrotu na terytorium UE, ponieważ są zakazane na mocy dyrektywy Rady 91/477/EWG (zmienionej dyrektywą 2008/51/WE)⁹:

- (1) wojskowe pociski wybuchowe i granatniki;
- (2) automatyczna broń palna;
- (3) broń palna ukryta pod postacią innego przedmiotu;
- (4) amunicja z pociskami penetrującymi, wybuchowymi lub zapalającymi oraz pociski dla takiej amunicji;
- (5) amunicja do pistoletów i rewolwerów z pociskami rozprężnymi oraz pociski dla takiej amunicji, oprócz broni dla myślistwa i strzelectwa sportowego dla osób uprawnionych do korzystania z niej.

3.2. (Planowana) decyzja administracyjna musi być skierowana do podmiotu gospodarczego

Zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenie ma zastosowanie do decyzji administracyjnych skierowanych do podmiotów gospodarczych, podjętych lub planowanych na podstawie „przepisu technicznego”, w odniesieniu do broni lub broni palnej wprowadzanej legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim, w przypadku gdy decyzja taka będzie miała jeden z następujących bezpośrednich lub pośrednich skutków: zakaz wprowadzania do obrotu, modyfikację, przeprowadzenie dodatkowych badań lub wycofanie tych produktów, jak określono w pkt. 3.1.

⁹ Dyrektywa nie ma zastosowania do nabywania ani posiadania broni i amunicji, zgodnie z prawem krajowym, przez siły zbrojne, policję, władze publiczne oraz przez kolekcjonerów i jednostki zajmujące się kulturalnymi i historycznymi aspektami broni, uznanymi za takie przez państwo członkowskie, na którego terytorium się znajdują. Nie ma ona również zastosowania do handlowych transferów broni i amunicji wojennej.

Wynika z tego, że rozporządzenie będzie miało zastosowanie wyłącznie do planowanych decyzji administracyjnych i decyzji administracyjnych podejmowanych przez właściwe organy ze skutkiem, o którym mowa powyżej, pod warunkiem że są skierowane do:

- sprzedawcy lub wytwórcy, tj. każdej osoby fizycznej lub prawnej, której zawód lub działalność gospodarcza polega w całości lub w części na wytwarzaniu, wymianie, wypożyczaniu, naprawie lub przeróbce broni palnej, części i amunicji oraz handlu nimi;
- pośrednika, tj. każdej osoby fizycznej lub prawnej niebędącej sprzedawcą, której zawód lub działalność gospodarcza polega w całości lub w części na zakupie, sprzedaży lub organizowaniu transferu broni.

Zatem – nie naruszając przepisów art. 36 TFUE - zakres zastosowania rozporządzenia w sprawie wzajemnego uznawania nie obejmuje żadnej ograniczającej decyzji podjętej przez właściwe organy (w tym policję) i skierowanej do osoby fizycznej lub prawnej niebędącej podmiotem gospodarczym (do obywateli, stowarzyszeń itp.).

Krajowe przepisy dotyczące posiadania broni do celów myślistwa i strzelectwa sportowego również nie wchodzi w zakres zastosowania rozporządzenia.

3.3. (Planowana) decyzja administracyjna musi się opierać na przepisie technicznym

3.3.1. Pojęcie „przepisu technicznego”

Rozporządzenie w sprawie wzajemnego uznawania ma zastosowanie do (planowanych) decyzji administracyjnych podejmowanych na podstawie „przepisu technicznego” (art. 2 ust. 2).

W szczególności w odniesieniu do broni i broni palnej przepis techniczny oznacza dowolny przepis ustawy, rozporządzenia lub inny przepis administracyjny państwa członkowskiego:

- (a) który na terytorium państwa członkowskiego, w którym podejmuje się decyzję administracyjną lub w którym taka decyzja ma zostać podjęta, zakazuje wprowadzania do obrotu broni lub broni palnej wprowadzonej legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim lub z którym zgodność jest obowiązkowa, w przypadku gdy broń lub broń palna jest wprowadzana do obrotu na terytorium tego państwa członkowskiego; oraz
- (b) który określa jedną z poniższych kwestii:
 - wymagane cechy danej broni lub broni palnej bądź ich rodzaju, takie jak poziom jakości, właściwości użytkowe lub bezpieczeństwo lub rozmiar, w tym wymagania dotyczące nazwy, pod jaką jest sprzedawana, terminologii, symboli, badań i metod badania, opakowania, oznakowania lub etykietowania; lub

- inne wymagania dotyczące danej broni lub broni palnej bądź ich rodzaju służące ochronie konsumentów lub środowiska i wpływające na jej cykl życia po wprowadzeniu jej do obrotu, takie jak warunki użytkowania, recykling, ponowne użycie lub usuwanie, w przypadku gdy takie warunki mogą mieć istotny wpływ na skład, charakter lub wprowadzenie do obrotu broni lub broni palnej.

3.3.2. *Czy uprzednie wydawanie zezwoleń jest przepisem technicznym?*

Obowiązek objęcia broni palnej uprzednim wydawaniem zezwoleń, zanim zostanie ona wprowadzona do obrotu w państwie członkowskim, nie wchodzi w zakres zastosowania rozporządzenia. Rozporządzenie ma natomiast zastosowanie, jeżeli przed uzyskaniem zezwolenia na wprowadzenie do obrotu konieczne jest zastosowanie się do określonych przepisów technicznych. W takim przypadku wszelkie planowane decyzje o odrzuceniu wniosku należy podejmować zgodnie z rozporządzeniem, tak by wnioskodawca mógł skorzystać z ochrony proceduralnej, którą przewiduje ten instrument prawny.

3.3.3. *Znakowanie broni palnej na poziomie UE*

Zgodnie z dyrektywą 2008/51/WE państwa członkowskie muszą do dnia 28 lipca 2010 r. zagwarantować, że broń palna lub jej istotna część wprowadzona do obrotu została oznakowana i zarejestrowana zgodnie z przepisami dyrektywy albo że została pozbawiona cech użytkowych. Ma to na celu umożliwienie identyfikacji i śledzenia zmontowanej broni palnej.

Oznakowanie musi być umieszczone na jednym z istotnych elementów broni palnej, którego zniszczenie powodowałoby bezużyteczność broni palnej.

Powyższe oznakowanie podlega „harmonizacji na poziomie UE”, a zatem nie wchodzi w zakres definicji określonej w art. 2 ust. 2 lit. a) rozporządzenia. W rezultacie przedmiotowe oznakowanie nie wchodzi w zakres zastosowania rozporządzenia.

Kilka państw członkowskich stosuje konwencję o wzajemnym uznawaniu oznakowania broni strzeleckiej¹⁰. Konwencja ta określa charakter i sposób przeprowadzania oficjalnych badań, którym będzie poddawana broń. Uwzględnia ona standardy pomiarowe, normalizację wymiarów komór komercyjnej broni palnej, a także metody kontroli i badania. Znaki próbne oficjalnych izb kontroli każdej z umawiających się stron muszą być uznawane na terytorium pozostałych umawiających się stron. Członkowie konwencji uznają zagraniczne oficjalne znaki próbne za równorzędne ze znakami próbnymi umieszczonymi przez ich krajowe izby kontroli.

3.4. **(Planowana) decyzja administracyjna musi zakazywać wprowadzania do obrotu broni lub broni palnej wprowadzonej legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim**

(Planowana) decyzja administracyjna powinna mieć jeden z przedstawionych poniżej bezpośrednich lub pośrednich skutków:

¹⁰ Zob. przypis 6 powyżej.

- zakaz wprowadzania do obrotu danej broni lub rodzaju broni;
- modyfikacja lub przeprowadzenie dodatkowych badań tej broni lub rodzaju broni, zanim będzie ona mogła zostać wprowadzona do obrotu lub utrzymana na rynku;
- wycofanie tej broni lub rodzaju broni z rynku.

4. NABYWANIE I POSIADANIE BRONI PALNEJ ORAZ BRONI

4.1. Broń palna

Nabywanie i posiadanie broni palnej jest regulowane dyrektywą 91/477/EWG, zmienioną dyrektywą 2008/51/WE.

Przepisy krajowe wdrażające przedmiotowe przepisy podlegają „harmonizacji na poziomie UE”. Dlatego też nie wchodzi one w zakres definicji „przepisu technicznego” określonej w art. 2 ust. 2 rozporządzenia, a decyzje oparte na powyższych przepisach nie będą podlegać rozporządzeniu.

4.2. Inne rodzaje broni

Nabywanie i posiadanie innych rodzajów broni nie podlega „harmonizacji na poziomie UE”.

Krajowe przepisy dotyczące posiadania broni innej niż broń palna nie zakazują wprowadzania do obrotu broni wprowadzonej legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim. Przedmiotowe przepisy nie wchodzi zatem w zakres definicji określonej w art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia, które nie ma do nich zastosowania.

Krajowe przepisy ograniczające nabywanie broni innej niż broń palna nie stanowią przepisu technicznego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia, ponieważ nie określają wymaganych cech tego produktu lub rodzaju produktu ani żadnych innych wymagań wpływających na cykl życia produktu po wprowadzeniu go do obrotu.